El Call jueu de Girona es queda sense Josep Tarrés

Mor als 91 anys el poeta i activista cultural Josep Tarrés Fontan, que va ser un dels fundadors de Temps de Flors i el gran artífex de la recuperació i revalorització del pòsit jueu al Barri Vell

Josep Tarrés, en una imatge d'arxiu.

El 1962, a Girona les autoritats de l'època tenien pensada la construcció d'un «edifici de professionals» que havia d'unir l'antic Hospital de Santa Caterina (avui seu de la Generalitat) amb l'Hospici (Casa de Cultura) en una obra que, en cas d'haver-se arribat a completar, hauria deixat la ciutat sense l'actual plaça Pompeu Fabra. Aquell edifici no es va arribar a construir mai perquè, entre altres coses, un activista cultural va interrompre l'acte de col·locació de la primera pedra en una acció que li va costar una forta multa i la necessitat d'anar-se'n uns anys a París. Aquell actor, poeta i escriptor -10 anys ja havia estat finalista del premi Nadal amb la novel·la Gorg- era Josep Tarrés Fontan, que va morir ahir a l'edat de 91 anys. Un activista cultural que, més enllà d'haver salvat la Plaça Pompeu Fabra i de la seva obra com a poeta, deixa el llegat d'haver estat un dels impulsors i grans promotors de Temps de Flors [https://www.diaridegirona.cat/tags/temps-de-flors.html]. I, sobretot, el seu paper com a artífex de la revalorització del Call jueu [https://www.diaridegirona.cat/tags/call-jueu.html] de Girona quan, al seu retorn de París, va treballar des del Centre Isaac el Cec perquè la ciutat entengués l'enorme pòsit històric, cultural i espiritual que s'amagava darrere dels llavors oblidats carrers Sant Llorenç o Cúndaro. Tarrés estava casat amb l'escultora Pia Crozet, amb qui tenia un fill, Joan-Abel. El funeral de Josep Tarrés serà demà, dijous, a les 11 del matí a la basílica de Sant Feliu de Girona i, per desig seu, avui no hi haurà vetlla.

El «tret de sortida» que va suposar l'activisme de Josep Tarrés per recuperar el Call jueu de Girona és «reconegut per tothom» i, en paraules de la directora del Museu d'Història dels Jueus, Sílvia Planas, la seva mort és «una pèrdua molt sentida perquè ell va ser la primera persona que va donar l'avís del gran valor històric i cultural que teníem aquí, com s'ha vist després amb la transcendència internacional que ha agafat el Call jueu de Girona». Un valor que, de fet, segons va explicar ell mateix en una entrevista al Dominical del Diari de Girona l'any 2003, Tarrés va conèixer mentre era a França: «A París em vaig fer amic de la gent de la Sinagoga i un dia, en saber que era de Girona, em van dir que Girona és la ciutat de la càbala. A través de la comunitat de París vaig conèixer el Call jueu de la meva ciutat».

«La barra d'Isaac el Cec, a més de bar, era una tribuna de la història, de les arts, de la màgia, de l'esoterisme, de pregàries a la Sinagoga...», recordava un apassionat Josep Tarrés, que, anys abans del seu «immens esforç per recuperar el Call», també havia estat un dels fundadors del que avui coneixem com a Temps de Flors. Al costat de Maria Cobarsí i Miquel Oliva, entre d'altres, Tarrés va fundar l'any 1954 l'Exposició de Flors de Gironaamb la qual, al costat de la seva dona Pia Crozet, no va deixar mai de col·laborar. «La seva figura és indiscutible per a Temps de Flors, perquè tenia una visió especial i crítica sobre Girona i sempre ens feia veure coses que la resta

no veiem», detalla Montse Galí, secretària de l'Associació Amics de les Flors de Girona, que apunta que precisament va ser Tarrés qui es va «inventar» l'actual i popular denominació de Temps de Flors. Desvinculat des de fa anys d'Isaac el Cec ?«els poetes no hi hem entès mai gaire de diners»? i sense deixar mai de banda la seva implicació en l'organització de Temps de Flors, Tarrés i la seva dona Pia Crozet sempre van mantenir una actitud de fort compromís cívic. Col·laboren en associacions de defensa del Ter i amb Salvem l'Empordà lluitant contra diferents projectes d'urbanitzacions a la Costa Brava.

Articulista durant un temps del Diari de Girona parlant sobre la ciutat i, especialment, del Call en els seus articles del Falcó del Cap d'Estopes, Josep Tarrés va publicar el 1963 «Cinc poetes de Girona» i, bastants anys més tard, el 1994, «El llibre del Corpus»; i, posteriorment, «El poema de Pasqua» l'any 2003 i, ja el 2013, «El pessebre gòtic de Girona» amb els textos que ell mateix havia escrit per al Pessebre Gòtic que es va representar entre el 1967 i el 1971 entre la Torre Gironella i el passeig Arqueològic. El setembre del 2019, la sala La Planeta va acollir un homenatge a Josep Tarrés amb una lectura dramatitzada d'algunes de les balades del Pessebre Gòtic. «Tenia 22 anys quan, després de tornar dels servei militar, a la Devesa amb en Vivó i la colla els vaig dir que escriuria una novel·la per a Nadal; faltava un mes però els hi vaig que m'enclaustraria a casa sense ni anar a l'Arc. No anar a l'Arc en aquella època era una cosa molt terrible», explicava Tarrés sobre aquella novel·la, quan, després de tornar de l'exercit, intentava recuperar la seva activitat com a actor que, de molt jove, l'havia portat a participar en la pel·lícula d'Antoni Varés La Muerte del Dia a Barcelona i fer-ne una altra a Girona, La Danza del Corazón.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona/2021/04/20/mor-poeta-activista-cultural-josep/1100924.html?utm_source=rss